

Ο Τσαγκάρης και η Άρπα

Ένα αριστοκρατικό Αθηναϊκό παραμύθι

Ο Αριστόδημος, δουλεύει στο τσαγκαράδικο του πατέρα τού, που βρίσκεται μέσα σε μια στοά στο κέντρο της Αθήνας. Το κληρονόμησε. Είναι ψηλός και λιγομίλητος. Στα 28 τού χρόνια, το ίνδαλμά τού είναι ο Δημήτρης Παπαμιχαήλ. Με τις ταινίες τού μεγάλωσε, και λέει σε όλους όσους δεν το γνωρίζουν πως ο γνωστός ηθοποιός ήταν φίλος του πατέρα τού. Για τους δύσπιστους, το αποδεικνύει αυτό μια παλιά φωτογραφία πάνω από τα εργαλεία, σε εμφανές σημείο, όπου είναι ο Παπαμιχαήλ -με μια τεράστια κοιλιά εκείνη την εποχή- μαζί με τον πατέρα του σε αγκαλιαστή πόζα. Υπάρχουν κι άλλες παλιές φωτογραφίες στο μαγαζί. Δύο κουνούπια σφυρίζουν πάνω από τα κάδρα του Στράτου Διονυσίου, υπάρχει μια της Μαρινέλας που έφτιαξε κάποτε εδώ τακούνι, και η Βίκυ Μοσχολιού μπότες.

Πέρασαν επίσης η Χάρης Αλεξίου και Κωνσταντίνος Καραμανλής ο πρεσβύτερος. Μια μύγα πετάει ανάμεσά τούς και φτύνει την πολυθρόνα που κάποτε κάθισε ο Γκουσγκούνης. Τέλος, υπάρχουν κάποιες ξεφτισμένες φωτογραφίες από παλιούς ποδοσφαιριστές του Παναθηναϊκού, καθώς και μια αφίσα της ομάδας που έφτασε στον τελικό του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος το 1971. Όλα αυτά καθώς μια εσάνς πατσά γαργαλάει την όσφρηση των περαστικών, ενώ το ραδιόφωνο παίζει παλιά λαϊκά τραγούδια δημιουργώντας την αίσθηση μιας άλλης εποχής, ξεχασμένης πια, μιας εποχής που δεν θα ξανάρθει ποτέ.

Ναι, το τσαγκαράδικο αυτό αντιπροσωπεύει την παλιά εποχή της Αθήνας. Θα μπορούσε ο Αρίστος να κόβει εισιτήρια για όσους μπαίνουν εκεί, σε αυτή τη μαγική διάσταση, όμως ο νεαρός τσαγκάρης δεν ασχολείται με social media και σύγχρονα μέσα. Όχι. Μέρα μπαίνει, νύχτα βγαίνει, ξέρει καλά την τέχνη του και η σπесиαιλιτέ του είναι τα γυναικεία τακούνια. Κάθε μέρα γυναίκες περνούν και τον χαιρετούν. Κλαπ-κλαπ κάνουν τα τακούνια και η ηχώ της στοάς αντηχεί στο σύμπαν, στην αλλοπρόσαλλη ύπαρξή του. Κλαπ το σφυρί, κλαπ το τακούνι, αχ και βαχ ο Καζαντζίδης στο ραδιόφωνο.

Η Λούλα περνάει συχνά από εκεί. Η Λούλα είναι 20 ετών. Η Λούλα παίζει άρπα και είναι ακόμα άνευ ερωτικής συνεύρεσης. Από 5 χρόνων, ο πατέρας της, διάσημος Βούλγαρος τρομπονίστας που είχε κάνει μεγάλη καριέρα ως το πρώτο τρομπόνι στη Συμφωνική ορχήστρα του Πλόβνιτς, θέλησε η κόρη του να μάθει ένα όργανο. Διάλεξε την άρπα. Τώρα, στα 20 τής χρόνια ψάχνει δουλειά, αφού ξέρει πως δεν είναι βιρτουόζος αρπίστρια ώστε μια σημαντική ορχήστρα να την προσλάβει. Τα βράδια αναλογίζεται το μεγάλο χάλι της ζωής της και παθαίνει κατάθλιψη. Κάθε βράδυ κλαίει. Κάθε βράδυ μισεί τη ζωή και η αυτοκτονία δεν είναι μια άσχημη τροπή των γεγονότων.

Όσπου ένα απόγευμα γνώρισε τον Αριστόδημο τον τσαγκάρη. Τον φωνάζει Αρίστο. *Είναι πραγματικό παλικάρι, σκέφτεται, όλες οι γυναίκες φέρνουν εδώ τα τακούνια τους για φτιάξιμο. Αχ και τι όμορφος.*

Ένα πρωί, καθώς περιμένει τα τακούνια της κι ο Αρίστος χτυπάει δυνατά τον πάγκο και βάζει τις κόλλες του, περνάει μια νεαρή κοπέλα μπροστά από τη στοά. Η Λούλα την παρατηρεί. Περπατάει αργά και το περπάτημά της ακούγεται σαγηνευτικά στην ηχώ της στοάς σε αντιδιαστολή με την χαμηλή ένταση του λαϊκού προγράμματος στο ραδιόφωνο.

«Γεια σου Αρίστο» λέει γλυκά. Καμία απόκριση. «Γεια σου Αρίστο» επιμένει φθάνοντας στη μέση του μαγαζιού. Ο Αρίστος συνεχίζει να χτυπάει το τακούνι με μια ελαφριά αδιαφορία μη δίνοντας σημασία στο κορίτσι.

«Αρίστο, δε μας μιλάς;» τελειώνει η νεαρή και χάνεται από τη στοά σαν σκόνη μαζί με το αφόρητο άρωμά της. Ο Αρίστος σταματά, μουγκρίζει κάτι ανάμεσα σε ουφ και σε μια βρισιά, γυρνάει αργά και επιδεικτικά δυναμώνει την μουσική. *Τι άνδρας*, σκέφτηκε η Λούλα ενώ το σφυρί ξαφνικά μπροστά στα μάτια της άρχισε να χορεύει ζεϊμπέκικο προσπαθώντας να εντυπωσιάσει την κόλλα. *Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό*, σκέφτεται. Κι όμως, το μικρό σφυρί καρφώνει το πάτωμα με τη δύναμη χορευτικού πάθους, πετάει το μάγικο σακάκι κάτω και τα δίνει όλα για την αγάπη. *Τυχερή που είναι η κόλλα*, σκέφτηκε πάλι η Λούλα.

Μια άλλη κοπέλα που περιμένει στη σειρά για να φτιάξει τα τακούνια της, τού χαμογελάει. «Δύσκολες εποχές για αυτή τη δουλειά» ξεφυσάει ο Αρίστος καπνίζοντας παράλληλα «αλλά ευτυχώς έχει και τα τυχερά του, όπως το να έρχονται κούκλες σαν και σένα εδώ». Η κοπέλα χασκογελά.

«Τι θα κάνεις το βράδυ κούκλα;»

«Κάτι έχω κανονίσει με μια φίλη»

«Πού θα πάτε;»

«Νέα Σμύρνη».

Ο μικρός τσαγκάρης τραβάει μια τζούρα και ο καπνός που σηκώνεται είναι ο καπνός του θάρρους και της αυτοπεποίθησης.

«Ακύρωσέ το, θα περάσω με τη βέσπα μου να σε πάρω. Γράψε εδώ το τηλέφωνό σου».

Η Λούλα δεν άντεξε να μην σχολιάσει αφού έμειναν μόνοι στο μαγαζί.

«Σε συμπάθησε η κοπελιά Αριστόδημη»

«Χα», κάγχασε ο τσαγκάρης, «τώρα το μόνο που μένει είναι να βρω δικαιολογία για την έτσι μου»

«Ποια έτσι Αρίστο;» ρώτησε η αρπίστρια

«Η έτσι μωρέ, η κοπελιά μου, δικαιολογία για να ξεφύγω το βράδυ, είναι και Σαββάτο βλέπεις».

Αυτά τα λόγια βγήκαν τόσο αγνά και αθώα από το στόμα του, πιο αγνά και αθώα από την αρπίστρια, τόσο φυσιολογικά, σαν να έλεγε πως θα φάει φασολάδα το μεσημέρι. Όμως αυτή η απλότητα την ανακάτεψε, η Λούλα γούρλωσε τα μάτια, αναψοκοκκίνισε με ένα καρπουζι χρώμα ντροπής και αηδίας, και έπιασε το πορτοφόλι γρήγορα να πληρώσει.

«Είσαι και του λόγου σου πολύ όμορφη κοπελιά, άσε, μην πληρώνεις σήμερα, κερνάει το κατάστημα, έχω κέφια!».

Η Λούλα έφυγε νευριασμένη. Στο δρόμο κάτι είπε στην Βουλγαρική διάλεκτο, κι αν και καταλαβαίνω λίγα σλαβικά, θα προτιμούσα να μην τα γράψω στο χαρτί σεβόμενος το σαβουάρ βιβρ. Άλλωστε, ποιος ξέρει ποιος Βούλγαρος μπορεί να διαβάσει αυτό το κείμενο κάποτε και να με κατηγορήσει για βλασφημία. Αν και η Λούλα βρίζει χαριτωμένα, όπως χαριτωμένα παίζει και την άρπα της. Την άρπα της, που θα ήθελε να την κάψει στο τζάκι και να ηχογραφήσει τους ήχους που θα καίνε το διάστημα. Η άρπα της είναι μαγική, έχει φτερά και πετάει, αλλά κυρίως μαγεύει όσους την ακούνε, γίνονται αμέσως υπάκουοι και της κάνουν όλα τα χατίρια, ειδικά η γιαγιά της από το Πλόβντιβ.

Αφού περπάτησε λίγο ακόμη, το αποφάσισε: έβαλε το χέρι της στην εσωτερική τσέπη της ζακέτας και έπιασε ένα μικρό μηχανηματάκι. Πάτησε το κουμπί. Το τσαγκαράδικο ανατινάχτηκε μαζί με όλα τα τακούνια και τις σόλες. Φωτιές παντού, σειρήνες, περιπολικά κι ασθενοφόρα ή μάλλον όχι, έτσι φαντάστηκε ότι θα έκανε αν είχε γνώσεις κατασκευής βομβών. Η Λούλα έχει φαντασία. Θα ήθελε μια μπανάνα να έχει εκρηκτικές δυνάμεις ή να εισχωρήσει η ίδια στον υπόκοσμο, τον οποίο φαντάζεται σκοτεινό και γοητευτικό όπως στις ταινίες. Να γίνει η ίδια φονική εκτελεστής ενός γοητευτικού και μυστηριώδους αφεντικού, που θα έμοιαζε σαν τον Αρίστο, αλλά θα ήταν αλλιώς, ντόμπρος κι αληθινός. Περπάτησε κι άλλο και τα νεύρα της την οδήγησαν στην Πλάκα, περπάτησε γρήγορα, πιο γρήγορα, ώπου ξαφνικά σκόνταψε σε μια πέτρα κι έσπασε το τακούνι της.

Φτου, σκέφτηκε, πρέπει πάλι να πάω στον Αρίστο!